

Недељом после ручка мама би правила палачинке.

Тим поподневима сви су се посебно радовали. Тата је волео палачинке са џемом од неољуштених шљива, јер му је такве правила његова мајка када је био дечак.

Срећко је желео да буде као тата. Али, није хтео да лаже. Он је више волео палачинке са кремом. Ма шта волео! Обожавао их је! Само, био је неодлучан. Крем је имао две боје – једна половина била је као лешник, а друга као чоколада. Коју да одабере?

- Једна палачинка бела. Једна црна. Једна шарена – разрешио је тата његову недоумицу.

- Па опет исто... из почетка – додала је мама.

Док је мама пекла палачинке, тата и Срећко седели су у дневној соби, слушали дечије песме на старом татином касетофону, повремено певушили и нешто се сашаптавали.

Врата од кухиње била су отворена. Дневна соба била је пуна дима и оног слаткастог мириса уља, теста и крема. Али то никоме није сметало.

Док се једна палачинка пекла, мама је другу брзо филовала и онако топлу и укусну пружала је ка тати и Срећку. „Ко је на реду, момци?“, питала је. Правила се да је заборавила редослед, а Срећко и тата прихватили су игру, подизали руке и викали у глас: „Јаааа!“

И сви су се смејали.